

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudkyň Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **J. V.**
adresa pro doručování: P. 834/8, B.

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 3. 2017, č. j. 12685/17/5200-10423-710324,
č. j. 12702/17/5200-10423-710324 a č. j. 12709/17/5200-10423-710324

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označených rozhodnutí žalovaného, kterými byla zamítnuta odvolání žalobce a potvrzena prvostupňová rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj, Územního pracoviště Brno IV (dále jen „správce daně“), všechna ze dne 5. 8. 2016, č. j. 3145685/16/3004-52523-709442, č. j.

3146045/16/3004-52523-709442

a č. j. 3146100/16/3004-52523-709442.

2. Správce daně v rámci vyhledávací činnosti zjistil, že žalobce byl ve zdaňovacích obdobích let 2010, 2011 a 2012 vlastníkem (provozovatelem) sedmi silničních vozidel, každé s celkovou povolenou hmotností nad 12 tun, která byla v registru silničních vozidel zaevidována na jeho osobu. Dne 4. 11. 2013 žalobce předložil správci daně potvrzení o tom, že se předmětná vozidla nacházejí na Ukrajině a dále předložil originály technických průkazů vozidel. Správce daně přesto upozornil žalobce na povinnost podat daňové přiznání k dani silniční za zdaňovací období let 2010, 2011 a 2012, a to dle ustanovení § 8 a § 15 zákona č. 16/1993 Sb., o dani silniční, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o dani silniční“), neboť pro to byly splněny podmínky dle ustanovení § 2 odst. 1 a § 4 odst. 1 písm. a) téhož zákona.
3. Dne 15. 11. 2013 žalobce učinil vůči správci daně podání řádného daňového přiznání k dani silniční za kalendářní rok 2010, 2011 a 2012. Dne 3. 12. 2013 však vzal tato tvrzení zpět, podáním „*Zpětvzetí přiznání k dani silniční*“. Zpětvzetí podání posoudil správce daně jako nepřipustná a dle § 106 odst. 1 písm. b), ve spojení s § 73 odst. 4, zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), řízení o nich zastavil (rozhodnutím ze dne 16. 1. 2014, č. j. 242197/14/3004-24805-707739). Správce daně tedy dle § 147, § 139 a § 140 daňového řádu a zákona o dani silniční vyměřil ve shodě s daní tvrzenou žalobcem silniční daň za zdaňovací období roku 2010 ve výši 192 600 Kč (platebním výměrem ze dne 8. 1. 2014, č. j. 240578/14/3004-24805-707739), za zdaňovací období roku 2011 ve výši 169 488 Kč (platebním výměrem ze dne 8. 1. 2014, č. j. 240714/14/3004-24805-707739) a za zdaňovací období roku 2012 ve výši 100 152 Kč (platebním výměrem ze dne 8. 1. 2014, č. j. 240965/14/3004-24805-707739).
4. Následně žalobce podal dodatečná daňová přiznání k dani silniční za rok 2010, 2011 a 2012, v nichž vykázal daňovou povinnost ve výši 0 Kč. Správce daně vzhledem k formálním vadám těchto podání vydal výzvy dle ustanovení § 74 daňového řádu (ze dne 17. 6. 2014, č. j. 2626783/14/3004-24805-707739, ze dne 13. 2. 2014, č. j. 707014/14/3004-24805-707739, a ze dne 13. 2. 2014, č. j. 711314/14/3004-24805-707739). V případě dodatečného daňového přiznání za rok 2010 podáním žalobce ze dne 2. 7. 2014 nebyly vady odstraněny, a správce daně proto podání posoudil jako neúčinné (vyrozumění o neúčinnosti ze dne 22. 7. 2014, č. j. 3113415/14-3004-24805-707739). V případě dodatečného daňového přiznání za rok 2011 a 2012 vydal správce daně rozhodnutí o zastavení doměřovacího řízení dle ustanovení § 106 odst. 1 písm. e) a § 141 odst. 1 daňového řádu, jelikož dodatečná daňová přiznání byla podána po uplynutí zákonem stanovené subjektivní lhůty (rozhodnutí ze dne 31. 3. 2014, č. j. 1281413/14/3004-24805-707739 a č. j. 1375033/14/3004-24805-707739).
5. Dne 13. 1. 2015 vydal správce daně platební výměry na úrok z prodlení úhrady daňových povinností na dani silniční za příslušná zdaňovací období (č. j. 253222/15/3004-52523-709442, č. j. 253858/15/3004-52523-709442 a č. j. 253954/15/3004-52523-709442). Proti těmto platebním výměrům na úrok z prodlení se žalobce bránil odvoláním.

6. Žalovaný v odvolacím řízení zkonstatoval, že daňové řízení ve věci stanovení daně silniční za rok 2010, 2011 a 2012 bylo zatíženo vadami, které měly zásadní vliv na zákonnost vydaných platebních výměrů na daň silniční za příslušná zdaňovací období. Proto ve věci stanovení daně silniční za zdaňovací období roku 2010, 2011 a 2012 v souladu s § 121 odst. 1 daňového řádu nařídil přezkoumání pravomocných rozhodnutí správce daně (rozhodnutími ze dne 31. 8. 2015, č. j. 28534/15/5200-10423-710324, č. j. 28558/15/5200-10423-710324 a č. j. 28559/15/5200-10423-710324).
7. Na základě provedeného přezkumného řízení správce daně dospěl k závěru, že v souladu s § 123 odst. 5 daňového řádu byly naplněny podmínky pro vydání rozhodnutí o výsledku přezkoumání, kdy rozhodnutím ze dne 5. 8. 2016, č. j. 3145685/16/3004-52523-709442, změnil platební výměr na daň silniční za rok 2010 ze dne 8. 1. 2014, č. j. 240578/14/3004-24805-707739, a daň silniční vyměřil ve výši 151 725 Kč. Rozhodnutím ze dne 5. 8. 2016, č. j. 3146045/16/3004-52523-709442, změnil platební výměr na daň silniční za rok 2011 ze dne 8. 1. 2014, č. j. 240714/14/3004-24805-707739, a daň silniční vyměřil ve výši 151 725 Kč. Rozhodnutím ze dne 5. 8. 2016, č. j. 3146100/16/3004-52523-709442, změnil platební výměr na daň silniční za rok 2012 ze dne 8. 1. 2014, č. j. 240965/14/3004-24805-707739, a daň silniční vyměřil ve výši 151 725 Kč.
8. Žalobce napadl uvedená rozhodnutí odvoláními, která žalovaný žalobou napadenými rozhodnutími ze dne 17. 3. 2017, č. j. 12685/17/5200-10423-710324, č. j. 12702/17/5200-10423-710324 a č. j. 12709/17/5200-10423-710324, jako nedůvodná zamítl a prvostupňová rozhodnutí správce daně potvrdil.

II. Obsah žaloby

9. Žalobce v podané žalobě uvedl, že správce daně jej pod pohrůžkou sankce přinutil k podepsání připraveného daňového přiznání k dani silniční za zdaňovací období roku 2010, 2011 a 2012. Vzhledem k tomu, že žalobce má pouze základní vzdělání a důvěřuje institucím, pod nátlakem již předem vyplněná daňová přiznání za předmětná zdaňovací období podepsal, přičemž následně zjistil, že tato nevypovídají o skutečném stavu věci, a proto učinil tzv. zpětvzetí daňového přiznání. Správce daně však konkludentním způsobem vyměřil daň a vydal platební výměry, které jsou pro žalobce likvidační, kdy absolutně ignoroval podaná dodatečná daňová přiznání a žalobcem navrhované důkazy.
10. Žalobce poukázal na způsob, jakým správce daně odůvodnil svá rozhodnutí bez toho, aby dle daňového řádu a zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), využil všechny dostupné prostředky ke zjištění materiální pravdy. Orgány finanční správy byly od počátku srozuměny s tím, že předmět daně byl prodán mimo Evropskou unii, přesto svou argumentaci opíraly o skutečnost zápisu v registru vozidel. Z důvodu případného nedoplatku kupní ceny věci prodeje byla ze strany žalobce jedinou možností ochrany, jak se domoci věci zpět pro případ nesplnění podmínek z kupní smlouvy, ponechat předmět prodeje v registru vozidel. Dalším argumentem orgánů finanční správy byla skutečnost, že předmět prodeje byl pojištěn v době, kdy se nacházel

mimo Evropskou unii a žalobce jej neužíval. K tomu žalobce uvedl, že v případě nepojištění by se vystavil sankčnímu postihu ze strany kanceláře pojistitelů a v případě nesplnění podmínek z uzavřené kupní smlouvy by bylo problematické uzavírání nových pojistných smluv.

11. Žalobce se tak domáhal přezkumu postupu žalované, způsobu hodnocení důkazů, jejich prověřování a dodržení základních práv a svobod ve smyslu ochrany majetku v podobných případech. Závěrem navrhl, aby krajský soud napadená rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu předcházející platební výměry, zrušil.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě stručně shrnul dosavadní průběh řízení a odkázal na napadená rozhodnutí, včetně předloženého spisového materiálu, v nichž své právní posouzení a správní úvahy podrobně rozvedl. Dále uvedl, že daň silniční je zákonem upravena zcela jednoznačně, přičemž žalobcem namítaná skutečnost, že již nebyl vlastníkem předmětných vozidel, neboť je prodal mimo Evropskou unii, není z pohledu daně silniční rozhodná. Důkazy předložené žalobcem, stejně jako navrhované svědecké výpovědi, v této souvislosti nemohly ovlivnit závěr o zdanění předmětných vozidel a postavení žalobce jakožto poplatníka daně silniční. K tomu žalovaný odkázal na ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční a ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek ze dne 18. 5. 2006, č. j. 2 Afs 101/2005 - 67. Žalovaný doplnil, že nad rámec posoudil rovněž žalobcem předloženou kupní smlouvu, přičemž z ní jednoznačně nedovodil převzetí předmětných vozidel kupujícím a přechod vlastnického práva. S ohledem na výše uvedené proto žalovaný navrhl, aby krajský soud podanou žalobu zamítl s tím, že se žalobci nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Repliky žalobce

13. Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného podáním repliky, v níž zopakoval argumentaci obsaženou již v podané žalobě. Měl za to, že žalovaný ve svém vyjádření uvedl skutečnosti, které neodpovídaly stavu věci. Žalobce byl přesvědčen, že silniční daň byla v daném případě chybně vypočtena, jelikož na předmětná vozidla se vztahovala výjimka, kdy tato vozidla byla v daňové kategorii, která přiznává významné snížení daně (až o téměř 50 % z výpočtu daně). Žalobce doplnil, že celé předcházející řízení bylo vedeno v rozporu se základními právy, která jsou dána Listinou základních práv a svobod, a postup žalovaného byl nedostatečný a chybný v tom, že od prvopočátku nebyla vypořádána otázka právní jistoty žalobce. Žalobce společně s vyjádřením předložil technické průkazy ohlášené na kupujícího předmětných vozidel.

V. Posouzení věci krajským soudem

14. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Krajský soud

přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, přičemž o věci samé rozhodl bez jednání, neboť žalobce ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení výzvy nevyjádřil ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. nesouhlas s takovým projednáním věci, ačkoli byl poučen o tom, že nevyjádří-li svůj nesouhlas, bude se mít za to, že souhlas je udělen, a žalovaný s takovým postupem souhlasil. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

15. Předmětem sporu v nyní posuzované věci je otázka, zda byl žalobce poplatníkem silniční daně. Žalobce namítal, že předmětná nákladní vozidla převedl na základě kupní smlouvy ze dne 15. 10. 2009 na kupujícího, a tudíž nebyl v letech 2010, 2011 a 2012 poplatníkem silniční daně.
16. Předně je na místě uvést, že totožná právní otázka, a to ve věci týkající se jiného motorového vozidla ve vlastnictví žalobce, byla již zdejším krajským soudem řešena, a to v rozsudku ze dne 31. 10. 2018, č. j. 30 Af 60/2016 - 69, dostupném na www.nssoud.cz, přičemž ani v nyní souzené věci nemá krajský soud důvod se od svých dříve vyslovených závěrů odchýlit.
17. Podle § 2 odst. 1 zákona o dani silniční jsou předmětem daně silniční motorová vozidla a jejich přípojná vozidla registrovaná a provozovaná v České republice, jsou-li používána k podnikání nebo k jiné samostatné výdělečné činnosti nebo jsou používána v přímé souvislosti s podnikáním anebo k činnostem, z nichž plynoucí příjmy jsou předmětem daně z příjmu u subjektu nezaložených za účelem podnikání podle zvláštního právního předpisu. Bez ohledu na to, zda jsou používána k podnikání, jsou předmětem daně vozidla s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny určená výlučně k přepravě nákladu a registrovaná v České republice.
18. Pro účely vymezení předmětu silniční daně tak není v případě nákladních automobilů a přípojných vozidel s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny určených výlučně k přepravě nákladu rozhodujícím kritériem jejich užívání k podnikání či jakýkoliv jiný účel jejich užívání. Tato vozidla podléhají zdanění silniční daní pouze za podmínky jejich registrace v České republice.
19. Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční je poplatníkem daně fyzická nebo právnická osoba, která je provozovatelem vozidla registrovaného v České republice v registru vozidel a je zapsána v technickém průkazu vozidla.
20. Z předloženého správního spisu, konkrétně z odpovědi správního orgánu spravujícího registr silničních vozidel, na výzvu k poskytnutí součinnosti vydanou správcem daně dne 28. 2. 2014, č. j. 748843/14/3004-24805-707739, a opětovně dne 11. 1. 2016, č. j. 42128/16/3004-52523-709442, vyplývá, že žalobce byl v rozhodnou dobu (ve zdaňovacích obdobích let 2010, 2011

a 2012) v registru silničních vozidel zapsán jako vlastník následujícího vozidla: 1/ návěs nákladní valník, tovární značky BSS typu NV 31.24.22 CT, o třech nápravách a největší povolené hmotnosti 22 tun, RZ x, s první registrací do registru silničních vozidel v České republice nebo v zahraničí v roce 1984; 2/ přívěs za nákladní automobil - nákladní, tovární značky PANAV typu PV 22.16, o třech nápravách a největší povolené hmotnosti 22 tun, RZ x, s první registrací do registru silničních vozidel v České republice nebo v zahraničí v roce 1987; 3/ přívěs nákladní valník, tovární značky BSS typu PV 20.15 L, o dvou nápravách a největší povolené hmotnosti 20 tun, RZ x, s první registrací do registru silničních vozidel v České republice nebo v zahraničí v roce 1990; 4/ tahač návěsů, tovární značky Scania typu R 113 MA 4x2 A, o dvou nápravách a největší povolenou hmotností 18 tun, RZ x, s první registrací do registru silničních vozidel v České republice nebo v zahraničí v roce 1990; 5/ návěs nákladní valník, tovární značky BSS typu NV 34.26.24 LCT, o třech nápravách a největší povolené hmotnosti 24 tun, RZ x, s první registrací do registru silničních vozidel v České republice nebo v zahraničí v roce 1992; 6/ speciální automobil skříňový (pojízdná prodejna samoobslužná), tovární značky Agrozet typu 119 PRS, o dvou nápravách a největší povolené hmotnosti 16 tun, RZ x, s první registrací do registru silničních vozidel v České republice nebo v zahraničí v roce 1989; 7/ nákladní automobil speciální, tovární značky Praga typu 110 DVBT, o dvou nápravách a největší povolené hmotnosti 13,8 tun, RZ x, s první registrací do registru silničních vozidel v České republice nebo v zahraničí v roce 1976. Dne 18. 11. 2013 byla předmětná vozidla dočasně vyřazena z registru silničních vozidel (tzv. depozitum) dle ustanovení § 13 odst. 3 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění zákona č. 307/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích“), a dále k tomuto datu byly vozidlům přiřazeny nové registrační značky, vozidlu 1/ byla přidělena RZ x, vozidlu 2/ RZ x, vozidlu 3/ RZ x, vozidlu 4/ RZ x, vozidlu 5/ RZ x, vozidlu 6/ RZ x a vozidlu 7/ RZ x.

21. Gramatickým a rovněž teleologickým výkladem výše uvedených ustanovení zákona o dani silniční lze přitom dovodit, že zákonná definice poplatníka silniční daně se váže k osobě, jejíž jméno je uvedeno v technickém průkazu předmětného vozidla jako jméno jeho provozovatele. Technický průkaz vozidla přitom představuje veřejnou listinu, která osvědčuje mimo jiné informace o zápisu vlastníka a provozovatele vozidla do registru silničních vozidel. Úmysl zákonodárce označit za poplatníka silniční daně provozovatele uvedeného v technickém průkazu potvrzuje i upřesnění formulace výše citovaného § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční, zavedené jeho novelou účinnou od 1. 1. 2014. Podle něj je poplatníkem silniční daně ten, kdo je jako provozovatel vozidla zapsán v technickém průkazu vozidla. Skutečnost, zda této osobě svědčí rovněž i vlastnické právo k předmětnému vozidlu, není z hlediska určení poplatníka silniční daně rozhodná.

22. Podle § 2 odst. 15 zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích je provozovatelem silničního vozidla osoba, která je v registru silničních vozidel zapsána

jako vlastník tohoto vozidla, není-li jako jeho provozovatel v registru silničních vozidel zapsána jiná osoba. Absentuje-li tedy v registru výslovné uvedení osoby provozovatele odlišné od vlastníka vozidla, je provozovatelem daného vozidla právě jeho vlastník.

23. Z uvedené právní úpravy plyne, že poplatníkem daně silniční v rozhodnou dobu byl provozovatel vozidla, tj. osoba, která byla jako vlastník vozidla zapsána v technickém průkazu vozidla, nebyla-li jako provozovatel vozidla zapsána jiná osoba.
24. Shora vyslovené závěry pak korespondují také s názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v rozsudku ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 Afs 54/2012 - 46, dostupným na www.nssoud.cz. V něm Nejvyšší správní soud uvedl, že „*silniční daň je totiž vybudována právě na formálním stavu zápisů v registru silničních vozidel. O tom svědčí nejen § 2 odst. 1 zákona o dani silniční, v němž je pomocí formálního kritéria vymezen předmět daně, ale též § 4 odst. 1 písm. a) téhož zákona, jenž na základě formálního kritéria určuje, kdo je poplatníkem daně (...). Takovýto formální přístup při vymezení jednotlivých konstrukčních prvků daně je u majetkových daní obvyklý*“. V rozsudku ze dne 18. 5. 2006, č. j. 2 Afs 101/2005 - 39, publikovaném pod č. 1358/2007 Sb. NSS, na který ve svém vyjádření odkazoval také žalovaný, pak Nejvyšší správní soud dovodil, že ke zdanění silniční daně dochází bez ohledu na skutečnost, zda příslušné vozidlo bylo či nebylo ve zdaňovacím období užíváno.
25. Tvrzení žalobce, že předmětná vozidla byla prodána na splátky, a proto z opatrnosti do zaplacení celé kupní ceny zůstal zapsán v technickém průkazu jako vlastník vozidel, nemohlo ovlivnit jeho postavení jako poplatníka silniční daně. Stejně tak na výše uvedeném nemůže nic změnit ani žalobcem předložená kupní smlouva, jejíž právní následky nebyly promítnuty do registru vozidel, a tedy ani do technického průkazu předmětných vozidel. Byl-li žalobce v rozhodné době evidován jako vlastník vozidel v registru vozidel (příčemž jako provozovatel vozidel nebyla v technickém průkazu zapsána jiná osoba), nejsou pro určení osoby poplatníka silniční daně nijak relevantní jeho tvrzení, že v rozhodnou dobu reálně nebyl provozovatelem ani vlastníkem dotčených vozidel. Silniční daň je daní majetkovou a jako taková je postavena na úředním zápisu. Jejím základem je formální stav zápisů v registru silničních vozidel, nikoli faktický stav vlastnictví nebo užívání. Tento závěr vyplývá také z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srovnej k tomu např. rozsudky ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 Afs 54/2012 - 40, a ze dne 27. 11. 2012, č. j. 1 Afs 79/2012 - 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Pro věc je tedy s ohledem na znění § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční významný toliko formální stav evidovaný v registru vozidel. Skutečné majetkové či jiné vztahy, které nejsou do těchto záznamů promítnuty, nemohou být při stanovení daně jakkoli zohledněny.
26. Krajský soud na tomto místě zároveň doplňuje, že pokud žalobce převedl vlastnictví k předmětným vozidlům na třetí osobu, bylo v jeho zájmu, aby si střežil svá práva a dohlédl

na včasnou a řádnou změnu zápisu v příslušných evidencích v souladu s reálným stavem (srovnej k tomu již výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 Afs 54/2012 - 40, dostupný na www.nssoud.cz). Jedině odhlášením své osoby z registru silničních vozidel a následným zápisem nového provozovatele (vlastníka) mohlo dojít ke změně poplatníka silniční daně. Pokud žalobce změnu zápisu v registru vozidel neinicioval a hodlal z určitých majetkoprávních důvodů zůstat vlastníkem i provozovatelem vozidel až do úplného zaplacení kupní ceny, musí nést daňové dopady s tím spojené, tj. povinnost uhradit silniční daň za období, kdy byl v registru silničních vozidel jako provozovatel evidován. Jak změny v osobě vlastníka, tak i změny v osobě provozovatele podléhají oznamovací povinnosti v registru silničních vozidel v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o podmínkách provozu na pozemních komunikacích.

27. Na základě výše uvedeného tak krajský soud uzavírá, že žalovaný i správce daně v daňovém řízení správně posoudili, že žalobce je poplatníkem silniční daně za zmiňovaná zdaňovací období. Závěry správních orgánů odpovídají nejen výše citovaným ustanovením zákona o dani silniční, ale rovněž koncepci a účelu silniční daně. Pro daný případ přitom není s ohledem na předmětná zdaňovací období rozhodné, pokud žalobce následně (dne 2. 1. 2017) nechal do technických průkazů vozidel zapsat nového vlastníka. Námitka žalobce směřující proti nesprávnému posouzení této otázky žalovaným tak není důvodná.
28. K námitce nevyužití všech dostupných možností a prostředků ke zjištění materiální pravdy krajský soud pokládá za důležité připomenout základní principy dokazování v daňovém řízení. Důkazní břemeno mezi daňovým subjektem a správcem daně je v daňovém řízení rozvrženo nerovnoměrně ve prospěch správce daně. Při správě daní se tak neuplatňuje zásada vyhledávací (jako např. v trestním právu), což odpovídá tomu, že důkazní břemeno ohledně výše daně nenese stát, nýbrž daňový subjekt. Primární iniciativa tudíž leží na daňovém subjektu, který v procesu dokazování vedeném správcem daně musí své břemeno unést. Správce daně je povinen prokazovat toliko skutečnosti uvedené v § 92 odst. 5 daňového řádu (před 1. 1. 2011 skutečnosti uvedené v § 31 odst. 8 zákona č. 337/1992 Sb. o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů). Podle písmene c) tohoto ustanovení má tedy správce daně povinnost prokázat existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem, přičemž pokud správce daně zjistí okolnosti zpochybňující údaje uvedené v těchto dokumentech, přechází důkazní břemeno na daňový subjekt. Ten pak musí prokázat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních nebo k jejichž prokázání byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván (§ 92 odst. 3 a 4 daňového řádu). Daňový subjekt tedy musí svá tvrzení prokázat a za tímto účelem předložit důkazní prostředky či navrhnout jejich provedení.
29. Pokud jsou takové návrhy v rámci důkazního řízení předloženy, musí se jimi správce daně či odvolací orgán zabývat. Správce daně nemá povinnost je provést, pokud však navržené důkazy neprovede, musí tento postup odůvodnit. Dle krajského soudu přitom správce daně a žalovaný tuto povinnost v posuzovaném případě splnili.

30. Žalobce v průběhu daňového řízení předložil jako listinné důkazy kupní smlouvu ze dne 15. 10. 2009 a potvrzení ze dne 20. 10. 2013 o tom, že vozidla se od roku 2008 nacházela mimo území České republiky (k výzvě k prokázání skutečností ze dne 12. 1. 2016, č. j. 66430/16/3004-52523-709442). K prokázání těchto skutečností dále navrhl provedení výslechu svědka, nového vlastníka předmětných vozidel (v odvolání ze dne 8. 9. 2016). K takto navrženým důkazům se žalovaný vyjádřil v napadených rozhodnutích, kde uvedl, že potvrzení ze dne 20. 10. 2013 je pro posouzení vozidla jako předmětu daně zcela nerozhodné (viz str. 8 napadených rozhodnutí). K uplatněnému návrhu na provedení svědecké výpovědi J. J. L. (nového vlastníka vozidel) z důvodu možného vyjádření k otázce vlastnictví předmětných vozidel a k uskutečněné svědecké výpovědi pana H. L. (viz protokol o ústním jednání ze dne 2. 3. 2016, č. j. 800996/16/3004-60563-711293) žalovaný uvedl, že tyto směřovaly k prokázání takových skutečností, které závěry správce daně vzhledem k dikci ustanovení § 4 zákona o dani silniční nemohly žádným způsobem ovlivnit. Žalobcem uplatněná argumentace tak není důvodná.
31. Krajský soud se neztotožňuje ani s tvrzením žalobce, že by správce daně či žalovaný ignorovali dodatečná daňová přiznání žalobce a platební výměry vydali konkludentním způsobem. Již samotné pojmosloví „konkludentní vyměření daně“, použité žalobcem, není terminologicky zcela přesné. Správce daně totiž o stanovení daně musí rozhodnout platebním výměrem, což ostatně vyplývá nejen z judikatury Nejvyššího správního soudu [srovnej k tomu rozsudek ze dne 5. 6. 2014, č. j. 7 Afs 9/2014 - 34, dostupný na www.nssoud.cz, dle kterého „(...) o výši daně stanovené v doměřovacím řízení vydá správce daně vždy rozhodnutí (dodatečný platební výměr), proti němuž lze podat odvolání (s výjimkou uvedenou v ust. § 144 odst. 4 daňového řádu)“], ale přímo z ustanovení § 144 odst. 1 daňového řádu, které neupravuje, že by samotným uplynutím času (nečinností správce daně) došlo bez dalšího ke stanovení daně ve výši tvrzené daňovým subjektem. Z citovaného ustanovení vyplývá pouze tolik, že v případě, kdy se doměřená daň neodchyluje od tvrzení daňového subjektu, nemusí správce daně dodatečný platební výměr doručovat.
32. V souzeném případě přitom žalobce podal dodatečná daňová přiznání k dani silniční za kalendářní rok 2010 (dne 22. 5. 2014), a za rok 2011 a 2012 (obě dne 4. 2. 2014), v nichž vykázal daňovou povinnost ve výši 0 Kč. Správce daně vzhledem k formálním vadám těchto podání vydal výzvy dle ustanovení § 74 daňového řádu (ze dne 17. 6. 2014, č. j. 2626783/14/3004-24805-707739, ze dne 13. 2. 2014, č. j. 707014/14/3004-24805-707739, a ze dne 13. 2. 2014, č. j. 711314/143004-24805-707739). V případě dodatečného daňového přiznání za rok 2010 podáním žalobce ze dne 2. 7. 2014 tyto vady odstraněny nebyly, a správce daně proto podání posoudil jako neúčinné (vyrozumění o neúčinnosti ze dne 22. 7. 2014, č. j. 3113415/14-3004-24805-707739). V případě dodatečného daňového přiznání za rok 2011 a 2012 vydal správce daně rozhodnutí o zastavení doměřovacího řízení dle ustanovení § 106 odst. 1 písm. e) a § 141 odst. 1 daňového řádu, jelikož dodatečná daňová přiznání byla podána po uplynutí zákonem stanovené subjektivní lhůty (rozhodnutí ze dne 31. 3. 2014, č. j. 1281413/14/3004-24805-707739 a č. j. 1375033/14/3004-24805-707739).

33. Správce daně tedy na podaná dodatečná daňová přiznání náležitě reagoval, kdy v tomto ohledu není bez významu ani skutečnost, že k odvolání žalobce proti platebním výměrům na úrok z prodlení úhrady daňových povinností na dani silniční za příslušná zdaňovací období (č. j. 253222/15/3004-52523-709442, č. j. 253858/15/3004-52523-709442 a č. j. 253954/15/3004-52523-709442) žalovaný v odvolacím řízení shledal vady mající vliv na zákonnost platebních výměrů na daň silniční za příslušná zdaňovací období roku 2010, 2011 a 2012, a proto v souladu s § 121 odst. 1 daňového řádu nařídil přezkoumání pravomocných rozhodnutí správce daně (rozhodnutími ze dne 31. 8. 2015, č. j. 28534/15/5200-10423-710324, č. j. 28558/15/5200-10423-710324 a č. j. 28559/15/5200-10423-710324). Na základě provedeného přezkumného řízení pak správce daně změnil platební výměry a nově silniční daň za příslušná zdaňovací období vyměřil. Ani těmto námitkám proto krajský soud nepřisvědčil.
34. Námitku směřující do výše stanovené silniční daně vznesenou žalobcem až v podání ze dne 16. 4. 2018 krajský soud považuje za nový žalobní bod, který žalobce uplatnil po lhůtě pro podání žaloby. Žalobní body musí být podle § 71 odst. 2 s. ř. s. vymezeny ve lhůtě pro podání žaloby, která je stanovena v délce dvou měsíců. V projednávané věci tak lhůta pro podání žaloby dle § 72 odst. 1 s. ř. s. uplynula dne 27. 5. 2017. Touto námitkou se proto krajský soud pro její opožděnost nemohl zabývat (k tomu shodně srovnej již rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004 ve věci sp. zn. 1 Afs 25/2004, dostupný na www.nssoud.cz).

VI. Závěr a náklady řízení

35. Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
36. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 25. dubna 2019

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu